

Lily zírala přes vodu. Bylo hodně brzy ráno – nevěděla, kolik je přesně hodin, ale když zadním vchodem vybíhala z radostínského panství, služky teprve zatápěly. Bylo už skoro léto a sluníčko začínalo připalovat. Třpytilo se na zčeřené hladině a jeho ostré, stříbřité světlo vykreslovalo napříč modrošedým mořem pěšinku. Rýsovala se tak jasně, že vypadala téměř opravdově, a Lily zatoužila se po ní vydat a přejít na druhý břeh. Nevědomky dokonce nakročila, a kdyby si Petr znechuceně neodfrknul nad její hloupostí a nepopadl ji za loket, nejspíš by šlápla do vody.

Lily zamrkala a otočila se na něj. Paže teď měl založené na prsou, měřil si ji pohledem a krčil nos,

jako by přemáhal smích. Lily mu pohled oplatila. „A co jako? Doopravdy bych to neudělala.“

Povzdechla si, posadila se na vyhráté kameny a znovu otevřela knihu. Vlastně jí moc nerozuměla – byla to ohromná tlustá bichle o očarování v praxi, kterou našla v kredenci – ale snažila se. Měla by jí přece rozumět. Oba její rodiče jsou koneckonců kouzelníci. A sestra tyhle věci zvládá levou zadní. Proč si tedy Lily nedokáže ani nechat poporůst nehty? Natáhla prsty před sebe, ale nehty měla pořád stejně krátké a dost špinavé. Znovu si povzdechla, tentokrát dopáleně. Výhled na moře ji od knihy opět odlákal a Lily se zahleděla přes vodu.

Z tohoto úhlu byla pěšinka prostě jen sluneční záře zrcadlící se na mořské hladině a pevnina pouhý rozmazaný stín na obzoru.

„Vypadala ale opravdově, viď?“ řekla tiše Petrovi. „Zajímalo by mě, jaké to tam naproti asi je.“

Petr se rozčileně rozběhl pryč, pod nohama mu zarachotily oblázky a Lily sebou trhla. Občas zapomínala, že na rozdíl od ní se na ostrově nenarodil. Věděl, jak to na pevnině vypadá, a ona mu to neměla připomínat.

Vyskočila a vydala se za ním, pachtila se po cestičce, která vedla od útesů k domu. Touhle dobou už se tam po něm nejspíš shánějí. Petr byl zdatnější než ona, a tak se nahoru vyškrábal jako první. Než

se rozběhl po trávníku, otočil se a zamával. Lily se ho ani nesnažila dohnat. Bude lepší, když se vrátí každý zvlášť – Petr přece nemá marnit čas *lítáním za tou zatrápenou holkou*. Tak to Lily předchozího dne slyšela říkat kuchařku, paní Porterovou. Lily se brouzdala vysokou trávou, kopala do odkvétajících pampelišek a pozorovala, jak bílé padáčky poletují ve větru. Jak daleko asi doletí? Na pozadí jasné oblohy se sledovaly špatně, ale některé možná urazí celé míle a za mořem z nich vyrostou radostínské pampelišky.

S náručí plnou pampelišek se vracela domů a foukala semínka k nebi, najednou však ztuhla a zatajila dech. Jako by se teplo od sluníčka najednou kamsi vytratilo.

Zpoza rohu se vynořila postava. Jaksi náhle, jako by tam ani nedošla, ale prostě se tam najednou zjevila.

Lily se přinutila usmát a pokývnout, třebaže se celá třásla. Žena v tmavých šatech se zdvořile poklonila a ustoupila, aby Lily mohla projít. Tak se to také patřilo, neboť ta žena byla služebná, zatímco Lily dcera paní domu, ale Lily z toho měla divný pocit. Rozběhla se a rychle zahrnula za roh. Cítila, že ji Marten sleduje, nemohla se jejího pohledu zbavit.

Lily nikdy nepřišla na to, co ji vlastně na Marten tolik děsí. Možná ty černé šaty – jinou barvu nikdy

nenosila. Černé vlněné šaty, zimní či letní, a k tomu závoj a rukavice, dokonce i v domě. Ostatní sloužící bručeli cosi o podivných cizáckých móresech, ale už si na ni zvykli. Marten už Lilyině matce dělala komornou mnoho let.

Jakmile Lily zabočila za roh na cestičku vedoucí k zadnímu vchodu a ke kuchyním, vmáčkla se do stínu při zdi a lapala po dechu. Obvykle nebývala takový strašpytel, ale Marten se objevila jako duch – nebo jí to tak alespoň připadalo. Lily zhluboka dýchala, až se jí zatočila hlava, a pak vystřelila do kuchyně. Zatoužila po teple, světle a společnosti, třeba i špatně naladěné.

Po tom náhlém stínu venku byla kuchyň příjemná změna, přestože paní Porterová byla zrovna uprostřed svých tirád. Takže se po Petrovi sháněli, pomyslela si Lily provinile, když si všimla, na koho to paní Porterová ječí.

„Ty jedno budižkničemu líné, jak si to představuješ, někde se potulovat, když nám skoro došlo dřev! Musím paní přichystat snídani – *dnes si dáme francouzský toast* – a nemůžu zatopit! Kde ses coural?“

Petr jenom pokrčil rameny a nasadil tupý výraz. Byla to velmi užitečná grimasa a Petr na ni byl expert.

Najednou se paní Porterová otočila a vyštěkla: „A vám se stalo co, slečno, že se tam tak krčíte v koutě? Vypadáte, jako byste viděla strašidlo.“

Dvě mladé služebné, které za velkým dřevěným stolem pily čaj, svorně zalapaly po dechu a upřely na Lily oči.

„Že jste žádné neviděla, slečno Lily?“ ptala se Violeta. Bledé oči měla rozšířené hrůzou.

„Samozřejmě že ne,“ zabručela Marta, ale přesto se rozhlédla po temných koutech kuchyně.

„Strašidlo ne,“ zavrtěla Lily hlavou. „Jenom Marten. Překvapila mě,“ dodala a bylo jí jasné, že to zní hloupě.

Paní Porterová si pohrdavě odfrkla. „Mě by zas překvapilo, slečno Lily, kdybyste mi aspoň jedno ráno nezacláněla v kuchyni a kdybyste tohohle klučka přestala tahat bůhvíkam, zrovna když ho potřebuju.“

„Omlouvám se...“ špitla Lily a couvala ke dveřím. Paní Porterová se kabonila nad papírkem popsaným špičatým písmem, který ležel na do čista vydrhnutém dřevěném stole. Matčin rukopis. Lily se své matce vyhýbala už celé týdny, a teď se zdálo, že si matka špatnou náladu vylévá už i na služebnictvu. Lily si byla jistá, že dokonce i vzduch se nepatrně chvěje a je plný vzteklých kouzel, která všem cuchají nervy.

„No tak počkejte přece!“ Paní Porterová jí do ruky vrazila starý ubrousek a zavrčela na Martu, ať dá Lily trochu chleba a sýra. „A teď hybaj nahoru, kam patříte!“

Lily vystřelila z kuchyně. O nic dalšího se neprosila – bylo obecně známo, že když si matka objednává vybrané pochoutky, hází paní Porterová po Martě nádobím, a že paní Porterová neumí moc dobře mířit.

„Slečno! Slečno Lily!“ sykla za ní Marta, když tmavými chodbami pospíchala pryč z části domu určené služebnictvu. Lily se s obavami otočila. „Copak, Marto? Paní Porterová vás nesmí přistihnout. Zuří už i tak.“

„Nate. Z toho drobečku chleba a sýra by nevyžila ani myš.“ Marta jí do ubrousku vtiskla hrst sušenek a jablko a políbila ji na tvář. „Držte se od kuchyně dál, ano? Ta stará dračice začne každou chvíli chrlit oheň. Paní si pořád stěžuje a panu Francisovi nechutnal králik, co byl včera k večeři.“ Marta se zachichotala. „Dneska do kuchyně ani nepáchl, schovává se ve spižírně a tvrdí, že počítá stříbrné přibory.“

Lily Martu objala. „Budu se držet co nejdál, slibuju. A jestli paní Porterová vezme do ruky tu velkou měděnou pánev, že se schováte?“ Zamávala Martě, vděčně se zakousla do jablka a spěchala pryč. Mířila do oranžerie, jednoho z míst, na která už všichni ostatní na Radostíně zapomněli. Kdysi to býval nádherný skleník s fontánkou a krásnými glazovanými kamny, aby tu stromy měly teplo; všechny stromy už ale dávno uschly a fontánka byla ucpaná spadáním listů. Byla to ideální skrýš.

Lily rukou rozpatlávala černou skvrnu od uhlu. Snažila se vymazat, co nakreslila, protože malůvka se jí nepovedla. Vůbec nevypadala jako živá. Povzdechla si, objala si kolena, přikryla je lemem svých starých, ušmudlaných šatů a snažila se přijít na to, co na tom obrázku pokazila. Všimla si, že má špinavé šaty, a začala pár skvrn na zašlé modrobílé bavlněné látce mnout, ale nebylo to k ničemu. Šaty nebyly zamazané jenom od uhlu, nastřádala se na nich špína za několik týdnů a navíc jí byly krátké. Sahaly jí sotva po kolena a knoflíky dopnula jen tak tak. Potřebovala by nové, jenomže to by si o ně musela říct. Na to teď není vhodná doba.

Celý dům kypěl vztekem, dokonce ještě intenzivněji než ráno. Lily nevěděla, co se děje, ale když se během dne vykradla z oranžerie, zahlédla matku, jak si to štráduje chodbami a zlaté hedvábné šaty na ní rozčileně šustí. Takhle maširovala pokaždé, když byla vzteky bez sebe. Svištěla chodbami jako bitevní loď, na které nahnuli všechny plachty, a Lily jen tak tak stačila zase zmizet ve vykachlíkované chodbě. Bude bezpečnější klidit se jí z cesty a nechat jí volné pole působnosti. V obličejí byla celá bílá a sama pro sebe si mumlala slova tak šťavnatá, že se Lily málem zhmotnila před očima. Lily napadlo, že by měla varovat Georgianu, jenomže svou sestru už celé týdny ani nezahlédla. Nejspíš bude v knihovně. Odtamtud

ostatně matka přicházela. Georgiana je tam věčně zavřená a studuje.

Lily se na chvíličku oddala zášti vůči sestře. Štvalo ji, že Georgiana je ta chytrá, ta jedinečná. Ale nemělo to dlouhého trvání. Během několika posledních měsíců sestře přestala tolik závidět. Lily si vůbec nebyla jistá, že by si na sebe přála poutat veškerou matčinu pozornost. Vlastně ani půlku. Být ta mladší a méně zajímavá mělo i své výhody. Výhody, které více než vyvažovaly příliš těsné šaty a stravování v kuchyni.

Například žádné vyučování.

Georgiana měla vyučování od rána do večera a Lily pojala podezření, že matčin vztek pramení z toho, že to Georgie nejde tak, jak by mělo. Georgie byla podle všeho velice mocná čarodějka. Když se narodila, rodiče nechali na ostrov přivést věštkyni a ta přísahala, že Georgie je ono vyvolené dítě, na jehož příchod všechny kouzelnické rody čekají. Dítě, které se zaslouží o to, aby byl svět zase takový, jaký by měl být – kouzla už nebudou zakázaná a rodina Powersových nebude muset trpět ve vyhnanství.

Když se po Georgianě – poněkud nevhod – narodilo ještě jedno dítě, matka už věštkyni nevolala. Proč taky, když už měli drahouška Georgie? Lily byla jen takový dodatečný přírůstek a nikdo se kvůli ní moc nevzrušoval. Lily se spokojeně poušmála. Být

mladší sestrou zázračného dítěte bylo snesitelnější, když onen zázrak nedosahoval takových výsledků, jaké se od něj očekávaly.

Potom však její úsměv povadl. Jestli matka takhle zuří kvůli Georgie...

Popraskanými okenními tabulkami se zahleděla na slunce. Stálo vysoko na obloze a Lily si uvědomila, že má hlad. Muselo být poledne.

Ubrousek nechala složený u prosklených dveří, které vedly do zahrady a pěkně jimi profukovalo. Plná naděje se po něm ohlédla. Měla takový hlad, že ten chleba a sýr přece nemohla sníst všechno. Jenomže ubrousek byl beznadějně prázdný a posledních drobků se právě zmocnila malá šedivá myška. Na vteřinku ztuhla, když si uvědomila, že ji Lily pozoruje, a pak zmizela v díře v drolicí se stěně.

Lily se oklepala. Stará oranžerie byla myší plná, jako ostatně celý Radostín. Matčiny kočky byly příliš namyšlené a rozmazlené, než aby je chytaly, a tak se myši proháněly po celém domě, s výjimkou knihovny. Lily si byla jistá, že tam by se žádná myš neodvážila strčit ani chlup.

Zachytila další pohyb, zatajila dech a vyděšeně se otočila. Ale nebyla to žádná myš, která by se jí chystala přeběhnout přes nohy. Místo toho seděla uprostřed rozmazané kresby hnědá žabička a tvářila se dost pochybovačně.